

Epicedium II.

Academia Rostochiensis.

ET potero ingentes unquam compescere luctus,
Quos mihi **LOBECHI** mors inopina facit?
Heu! heu! non querulo praequantia lumina fonte,
Ora nec assiduis immadeant lacrimis?
Quid moror hos tracicibus digitis laniare capillos,
Scindere & has vestes, hocq; ferire caput?
Sic juvet insanum sic explevisse dolorem!
Ulla sit afflictae nec medicina mihi.
Huc properent questus: certatim accurrite lymphæ:
Singultusq; inter singula verba veni.
Huc properent fletus: fletus properate fideles,
Ulla suis lacrimis hora, cavete, vacet.
Nonne satis fuerat viduatam funere magni
CHYTRÆI abreptos tot doluisse viros:
Luscovium, Camerariaden, Sturcijumq; disertum,
Quiq; Orpheus noster Braschius atq; decus.
Heu! heu! te quoq; nunc rapiunt tua fata, meum cor,
LOBECHI, fadae gloria, noster amor.
Et tua vel pietas, vel morum vivida virtus,
Imbutumq; bonis artibus ingenium,
Quæq; per hunc orbem felici gloria curru
ibat, te morti subtrahere haud potuit?
Quis tanto, quis me nunc tanto ardebit amore,
LOBECHI quantus pectoris ardor erat?
Est equidem raptus: Jovam voluisse putandum est:
Quo sine nec vilis defluit ore pilus.
Ast ego victuris tibi candida ferta parabam
Floribus: & spes hæc hæc erit illa mea,
Dicbam: Bacmeisterum Schachtumq; verenda
Virtute & claros canitie excipiet

LOBE-